

Pép

-22-

Csoportképet nézünk. Mondja, ki ki.
Hárman karon, takarásban egy másik,
ikrek előtt ijedt fiú, ő a szélén, a földön,
lábai kivezetnek a képből, arca a kamera
felé, mint aki jelenlétével kéretlenül, de
szívességet tesz. Rám üt, örülnék, de hirtelen
megfogja a képet, és mint perselybe
két fillért, a kanapétámlák sötét közébe
süllyeszti, ő tűnik el először. Visszahúzza,
éhes, mondja, ideje is. Mint akik először
néztek együtt tükörbe, összemosolygó
szemeink körül merev az arcunk.

Másnap kocsival bölcsibe. Beültetem,
míg lekaparom a jégvirágokat. Sietek,
hogy lássam, aggódva, mintha nem
ő ülne becsatolva a melegben. Megvan
még. Nincs semmi, mondja zavartalan
tekintete. Gyenge a jég, közel a tavasz.
A Bartókon Haydn szabályos és könyörtelen
éjszakája. Kinn, a sarokban szürkésárga nap.

-25-

az ablakban dohányzom
kinn buborékot fúj egy
másik gyerek az enyém
bölcsiben a szél öt hat

méterre is felkapja ragyognak
már nem is őket nézi a másik
hanem engem ahogy nézem
őket és elképzelem bennük a

*füstöt ha én fújnam ő a másik
is szépnék találná ártatlanul
integetek ő meg az anyja vissza
február vége könnyű kék fehér*

*beszarhat hisztizhet cserepes
ajkán át kiköpheti az összes
belé diktált vizet ide csak
másfele fújással tartozom*

-26-

*– Ki vagy?, kérdezem minden
reggel a bölcsiben, szemben a
jelek sora, alattuk a törölközők,
lepke alatt az övé. – Lepke!, válaszol
minden reggel, félrehordó ujjával
a szimmetrikus kék alak felé kaszál,
aztán vagy a szomszédos labda alattit
veszi le, vagy a jót. – Szomszédod
törölközőjét ne áhítsd!, kérem, – De!,
mosolyog, míg komolyan visszateszi,
én pedig torz felülnézetből tanulok.*

HIRDETÉS

Színház folyóirat – októberi szám

Színkritikusok díja negyvenedszer

Divat és performansz

A Budapest Bábszínház 70 éves

Világszínház – Milo Rau, Romeo Castellucci,
Anne Teresa De Keersmaeker